Мамо люба, глянь, як сяють
Ясно зорі золотії
Кажуть люди: то не зорі —
Сяють душі то святі.

Кажуть: хто у нас на свічі
Вік свій праведно прожив,
Хто умів людей любити,
Зла ніколи не робив,—

Бог того послав на небо
Ясно зіркою сіять...
Правда, мамо,— то все душі,
А не зорі там горять?

Так навчи ж мене, голубко,
Щоб і я так прожила:

Щоб добро робити вміла
І робить не вміла зла!